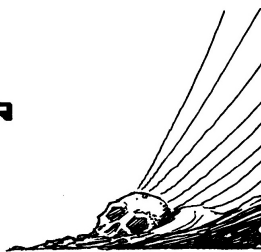

CARL THOMAS

A LELET

Mikor megtalálták, nagy volt a felfordulás. Erre igazán nem számítottak. Találtak már eddig is pár hasonlót, de ilyen... még soha. Ez a lelet is bekerült hamar a többi közé, és mindössze néhány kutató sejtette, hogy ez hamarosan igen nagy jelentőségre tesz szert.

Ez a mostani valahogy kissé különös volt. Ki tudja, miért, mégis olyan fura. Na, mindegy, majd a Nagy Tanács eldönti, mi is ez voltaképpen. Az öregek jobban értenek hozzá. Remélhetőleg. Bár kétséges, hogy láttak-e már egyáltalán ilyen életükben. Az viszont egyértelmű, hogy ez is abból a korból származik. Abból a bizonyos *kritikus* korból...

Voltak ugyan sokkal kisebbek és sokkal nagyobbak is, és kifejezetten tudatos értelemre utalt mind. Igen az arányok... a méretek... a felépítés... Talán a rég letűnt civilizáció hordozója.

Feltétlenül analizálni kell!

A konferencián fel kell tárnunk róla mindent! Minden tudható ismeretet el kell mélyíteni, ami ezzel a lelettel kapcsolatos! Majd a Nagy Tanács és az öregek eldöntik, mi legyen vele azután...

● A közösség összegyűlt. A kollektív tudattágító meditáció után el is kezdődhetett a tanácskozás és a tények feltárása. Mindenki ráhangolódott a kérdés tárgyalására. A lelet különös ritkaságára és fontosságára való tekintettel aznap csak az volt napirenden.

Az információk szabad, kollektív tudati áramoltatásának köszönhetően már nem csak a résztvevők foglalkoztak ezzel a témával, hanem mindenki. Még azok is értesülhettek szuggesztív gondolathullámokon keresztül a fejleményekről, akik nem tartózkodtak az ülésen, akik más térségben, kontinensen, bolygón, naprendszerben, vagy akár más galaxisban végezték kutatómunkájukat.

– Nos, ha mindenki készen áll az elmélyítésre, és ha mindenki megfelelő tudati szintre hangolódott, akkor feltárhatjuk a leletet – szólalt fel egy nyugodt hang.

Az ösztudati rezgésszint a normális értéken volt, készen az új információk befogadására, így megkezdődhetett a konferencia.

A legidősebb tudósok körben foglaltak helyet az első sorokban. Középen a lelet volt, egy állványon letakarva, mindenki számára jól látható helyen. A tanács körei mögött a közösség és a többi nemzetség tagjai ültek. Az állványról lehullt a lepel és a lelet feltárult, jópár idősebb kutató megrökönyödésére. Kisebb zavar keletkezett ezzel a tudatok kapcsolódásában és a szuggesztív kommunikációs csatornában.

– Igen... Ahogy így elnézem, ez kétségtelenül az... Szinte bizonyos... Mít gondol, kolléga? – fordult társához a felvezető elnök.

– Kétség nem férhet hozzá. Egyszer alkalmam volt tanulmányozni élőben is.

A többi öreg kutató is bólintott.

– Tehát, társaim, joggal állíthatjuk, hogy amit itt látunk... nos, az biztosan a le-

gendás, híres-hírhedt élőlény maradványa, a letűnt civilizáció képviselőjének koponyája, méghozzá igen jól megmaradt állapotban. Kutatótársaim, íme az EMBER!

Nagyon régen volt az már, amikor a kutatók ilyen élőlényel találkozhattak. Persze, közülük is csak a legidősebbek és a legszerencsésebbek. Ma már az ilyesfajta lelet ritkaságszámba ment. Bár az is érzékelhető volt a fogékonyabbak számára, hogy az ősköveget vegyes érzelmeket keltett a közösség résztvevői körében.

Hogy mik voltak ezek a vegyes érzelmek? Izzalom. Öröm. Csalódottság. Bánat. Ezekből az érzésekből volt a legtöbb a feltárt lelettel kapcsolatban.

- Először az ifjú kutatók harsantak fel egymást túlkiabálva.
 - Nem sokat tudunk róluk. De az a kevés is épp elég meghatározó.
 - Bizonyos szempontból hozzánk hasonlóak voltak.
 - Ha a testfelépítésre gondolunk, akkor valóban hasonlítottak valamelyest.
 - Vagy talán mi hasonlítunk hozzájuk...
 - Ne feledjétek, társaim, hogy a leletet itt találtuk a mi szülőbolygónkon. És kétségtelenül a *kritikus* korból származik. Az intelligencia és a tudatos lét első képviselőjéről van szó.

A tanács idősebb résztvevői is bekapcsolódtak az eszmecserebe.

– Intelligencia? Tudatos lét? A történelem tényei ismeretében ez éppenséggel vitatható lenne.

– Osztom a véleményed, kutatótársam. Emlékeztetem fiatal kollégáinkat, hogy az ásatások során feltárt lelet abból a bizonyos üledékes rétegből származik, amelyben még rengeteg fosszilis maradványt találtunk. Tömeges kihalások bizonyítékai kerültek napvilágra.

– Igen, sajnos ez így van. És ebben a bizonyos *kritikus* korban pusztította el az Ember csaknem teljesen az addig felépített civilizációját, a környezetét, élőlény társait

és saját magát. Az ember kihalt. A maradványokat radioaktív porréteg fedi. Hol itt az intelligencia? Hol itt a tudatosság?

– Fejet hajtok idős mestereim tudása előtt. Mindezek ellenére le kell szögezmem, hogy a leletet mégiscsak itt találtuk, bolygónk belsejében. Ami pedig egy igen elgondolkodtató lehetőségre utal származásunkkal kapcsolatban...

– Csak nem arra akarsz célozni, ifjú tudóstársam, hogy a mi fajunk és az Ember között esetleges kapcsolat állhat fent? – adott hangot hitetlenkedésének egy kutató.

– De igen. Véleményem szerint talán nagyon is szoros rokonság lehetséges.

A tudós tanács idős képviselői részéről elképzelhetetlen dolog volt ez az állítás. Kizárták tartották, hogy fajuk az Embertől származna.

– Még hogy mi az Embertől származnánk? Úgy vélem, ez teljesen képtelenség. Hiszen a történelem folyamán a *kritikus* kor után hatalmas szakadék tátong.

– A föld alatti rétegek elemzése során ismeretessé vált, hogy bolygónkon a globális ökológiai katasztrófát követően nagyon sokáig nem volt élet.

– Legalábbis ennek nyomát mindmáig nem találtuk.

– Így van – kiáltottak fel többen kórusban.

– Egyetértek, azonban az sem elképzelhetetlen, hogy voltak túlélők mégis...

– Ne felejtjük el, a tudományuk már eléggé fejlett volt akkoriban ahhoz, hogy a nukleáris erőket bolygassák. Mi több, feltehetően játszadoztak velük, miközben tisztában sem voltak annak igazi természetével. Képesek voltak az uralásra, bár elég kezdetleges szinten. Elődeink átörökítéseiből tudjuk, hogy voltak bizonyos űrbéli megfigyelések, sőt találkozások is ezekkel a lényekkel, mégpedig a *kritikus* kor utáni időkből is. Nem lehetséges az, hogy voltak túlélők, elmentek, majd pár korszakkal később visszajöttek, amikor már nem fenyegette őket itt veszély?

– Igen, lehetséges. Éppúgy az is, hogy olyan túlélőkről van szó, akik a katasztrófa időszakában éppen nem a bolygón tartózkodtak, hanem odakint, az űrben. Akik aztán visszatértek.

– Rendben, ifjú tudós társaink. Ez mind logikus érvelés. De mi a helyzet a hiányzó láncszemmel?

– Erről még nincsenek pontos információink. Azonban újabb lehetőségeket vehetünk fel. Tudniillik ott a hibridizáció.

– Igaz. Ezzel a módszerrel elődeink már rég kísérleteztek, de hosszú távon végül mégiscsak eredménytelen maradt. Evolúciós zsákutcának bizonyult. Tudomásom szerint manapság már csak néhány hibrid él nemzetségünkben. Akik nem képesek szaporodásra.

– Másik megoldásként itt van az evolúciós szétágazás, a párhuzamos fejlődés kérdése. A korai emberiséget talán valamiféle behatás érthette, genetikai változás mehetett végbe, aminek eredményeképpen kettéágazott a fejlődés menete. Az ember haladt a maga útján, míg ki nem pusztította önmagát, azonban egy másik ágon képes volt tovább fejlődni az előnyösebb genetikai adottságoknak köszönhetően. Elhagyták a szülőbolygót, itt hagyták testvéreiket, majd később, már a fejlődés útjára lépve, jelentős evolúciós előnyre szert téve tértek vissza. Ők lehettek a korai elődeink, akik visszamaradtak, gyermektegy testvéreiket jöttek meglátogatni, esetleg segíteni, istápolni. De már nem tudtak beilleszkedni az emberek közé, hiszen nagy volt a különbség közöttük mindenféle szempontból, és túl sok idő telt el távozásuk óta. Idegennek érezték magukat saját egykori bolygójukon. Amikor mégis találkoztak valamikori testvéreikkel, az emberek ide-

gennek nézték őket. Előre láthatóan közelgett a katasztrófa ideje. Minden jel erre mutatott. Elődeink megpróbálták segíteni az embereknek, hogy elkerülhessék a végső pusztulást. Ám az emberiség ennek ellenére mégis a megsemmisülésbe hajította önmagát.

– Nos, ifjú tudós társaink eszmeifuttatása roppant meggyőzően hangzik. Ám meg kell jegyezni, a hasonló testfelépítésünk ellenére – például a két kéz, két láb, két szem, egy fej, egy száj stb. – nem látni túlnyomó hasonlóságot a mi fajunk és az ember között.

– Így igaz. Véleményem szerint más hasonlóság egyáltalán nincs is...

Más kutatók is cáfolták az eredet bizonyítását. Sőt, egyes vélemények szerint éppenséggel fordítva történhetett. Mégpedig úgy, hogy maga az ember a leszármazott. Pusztán az elődök genetikai evolúciós kísérletének eredménye, amely aztán a csúcsponton sajnálatos kudarccal ért véget.

A Nagy Tanács nem hirdetett ki egyértelmű eredményt a lelet analizálásakor. A kérdés nyitva maradt, bár mindenki levonta a számára tetsző konzekvenciát.

A közösség öregjei leginkább azt a nézetet vallották, hogy fajuk nem az embertől származik. Az ifjú tudósok legtöbbször azonban az új nézet, az emberi leszármazás mellett voksolt.

A társadalom fenekestül felfordulni látszott a leletet övező megfejthetetlen rejtély miatt. Rég elfeledett dolgok éledtek újra, a pislákoló parázs újra lángra kapott.

● El kellett telnie egy bizonyos időnek, míg a tűz ismét kevésbé lángolt, az izgatottság alábbhagyott. Az egykori parázs már csak gyengén hunyorgott. Végül is nem engedélyezték azt a kevesek által felterjesztett javaslatot, miszerint a koponya-csontból nyert sejtekből, DNS-molekulákból reprodukálni lehetne egy élő emberi egyedet. Az ősrégi, XX. századi embert.

A kérdést elvetették indok nélkül. Az öregek véleménye szerint az Ember kora lejárt. A rendelkezésre álló időt nem tudta maximálisan és eredményesen kihasználni. Amíg a főemlősök között hatalmat gyakorolt, útját csak háború és vérengzés követte. Történelme szinte csak harcokról, csatákról és örök háborúskodásról szólt.

Nem hiányzott egy valóban tiszta, élet-párti, békés és fejlődőképes, gondosan kimunkált társadalomba egy gyilkoló-gép. Isten tudja, miféle romlásba döntené egy ilyen egyed felbukkanása a nyugodt közösséget. Tudták, hogy eddig felépített civilizációjuk, kozmikus tudatuk és kiegyensúlyozott életük veszélybe kerülne egy agresszív hatalomra törő, kizsákmányoló, uralkodni vágyó, viszályokat szító, visszamaradt felelősségtudatú lény miatt.

Másodsorban az is előfordulhat, hogy maga a DNS-molekula súlyosan deformálódott, károsodott a radioaktív sugárzás következtében, ami abban a korban érhetett, amelyből a lelet származott.

Ezeket a vélhető genetikai torzulásokat talán már génebeszeti úton sem lehetne helyreállítani. Torz egyedeket alkotni pedig végképp nem akart senki sem, hiszen az a történelem megcsúfolása, hamisítása és az élőlény megbecstelenítése lett volna.

Így aztán maradt a végső döntés: nem lesz klónozás.

A múlt elmúlt, a jelen van, és a jövő lesz. Az ember csillaga leáldozott. A jelennel kell foglalkozni, de úgy, hogy a szemeket nyitva hagyni és a jövő felé tekinteni. Ezen az állásponton voltak sokan. A lelettel azonban még volt egy kis tennivaló: végül meg kellett mutatni a *Gyermeknek*.

● Mikor a *Gyermek* a kezébe vette, csodálattal tekintett rá. Ő volt a legifjabb lény a nemzetségből. Elméjének különleges képességei és fejlett empátiás készsége azonban messze felülmúlta az idősebb társaiét is. Hatalmas, feketén csillogó szemeiből rendkívüli értelem sugárzott, pillantása átható volt.

A koponyát két kézzel fogva szembefordította magával. Jelen és múlt farkasszemet néztek egymással. Az üres, sötét szemüregbe mélyen belepillantott. Lassan közelebb emelte a koponyát az arcához, míg végül a két homlok összeért. Ekkor a *Gyermek* lehunyta szemeit. Az öregek türelmesen álltak körülötte, és halkán szemlélték az eseményt.

A legifjabb lény tudata képes volt áttörni a tér és az idő korlátait. Elméjével képes volt behatolni a szellem és a lélek mélységes bugyraiba.

Letűnt idők emlékeit látta... Egy ember emlékeit...

A koponya homlokcsontja és a *Gyermek* magas homloka között egy csatorna nyílt meg, amely régmúlt korok történelmét idézte föl. Ez az információs csatorna a koponyacsont halott sejtjeinek rejtett energiáiból táplálkozott. Még ezek az ősejtek is tartalmaztak értelmezhető adatokat, emlékeket. Másfelől a *Gyermek* elméje és a közösség többi tagjának tudata között is nyílt egy telepatikus kommunikációs csatorna, melyen keresztül szabadon áramolhatott a sejtekben eddig szunnyadó ősrégi információ. Így mindenki részese lehetett a feltáruzó élményeknek. Mindenki mindenről azonnal tudomást szerezhettek. A közösség öregjei és fiataljai emberi emlékekkel szembe-sülhettek. Az emberi faj eddig ismeretlen oldalával ismerkedhettek meg.

Agyukban végigpörgött egy egész korszak, amit az emberiség léte jelentett. Fura dolgokat tapasztaltak ez idő alatt. Érzékelték a szeretetet, a hűséget, a törődést, a gondoskodást, az odaadást.

– Hát... ez hihetetlen. Ezekre az érzésekre is képesek voltak?

Fény derült arra, hogy minden emberi lény egyéniség volt. Nem volt két egyforma. Mindenki a saját céljait akarta megvalósítani szerény tudása szerint. És nem volt két azonos tudás sem. Ez a változatosság pedig a tökéletlenségükből fakadt. Megismételhetetlen lények voltak, ez immár nyilvánvalónak látszott. Volt még egy rendkívül fontos tulajdonságuk: Álmodtak!

Egész létük egy végeláthatatlan hosszú álmodás tükröződése volt. Az álom volt az az erő, az a képesség, amely előre vitte őket, amiért küzdöttek. Álmodtak és szerettek. És ismerték a szerelmet. Az ember volt a kozmosz álmodozó gyermeke. Egyedi és megismételhetetlen.

● A beható vizsgálatok végeztével kissé módosult az emberiségről alkotott általános nézet. Ezek után a közösség jó néhány képviselője mindenképpen egy kicsit más szemszögből tanulmányozta a leletet. A feltárt információk ismeretében már annak megfelelően értékelték a jelentőségét. A koponya még egy darabig a *Gyermek* felügyelete alatt állt, ő vizsgálhatta nap mint nap. A lehető legtöbb információt elsajátította, amit a lelet atomjaiból ki tudott fűrkészni.

Azután a maradványt illően végső nyugalomba helyezték. Hadd álmodja csak tovább örök kozmikus álmát a létezésről...

● Ekkor történt valami, ami ismét megbolygatta a nyugalmat. Megint egy leletre bukkantak, ám ezt már nem a föld mélyéről halászták elő. Egyenesen az űrből érkezett. Mégpedig az ismert világegyetem olyan részéről, amely mindaddig felfedezetlen maradt.

Az esetet ismét a tanács elé terjesztették.

– Mi történt pontosan? – kérdezte a tanács egyik vezető tudósa.

– A rendszertől nem messze sikerült begyűjtenünk az objektumot. Bolygónk felé haladt ütközőpályán.

– Milyen objektumról van szó?

– Ez egy mesterséges tárgy.

– Honnan ered? Ki az alkotója?

– Az egyik feltérképezetlen szektor felől jött. Azonban... – bizonytalanodott el a beszámolót tartó kutató hangja.

– ...? – várakozó, feszült csend ült a teremre.

– Azonban úgy tűnik..., a származási hely nem más, mint... a saját szülőbolygónk.

– Hogyan lehetséges? – csattantak fel többen.

– Előzetes vizsgálataink szerint ez a lelet is abból a bizonyos *kritikus* korból származik. Az alkotó pedig kétségkívül maga az Ember.

– Vannak további információink a dologról?

– Igen. Az űreszköz eléggé kezdetleges és az emberi űrtechnika korai szakaszából való, feltehetően tudományos célokat szolgált. De vessünk csak rá egy pillantást...

A terem közepén megnyílt a talaj és lassan a felszínre emelkedett egy tartópillér, melyen egy különös tárgy pihent.

A kutatók először csak távolról szemlélték, de aztán a kíváncsiságtól hajtva közelebb merészkedtek. Az első sorok öregjei meg is érintették a második leletet.

Tény, hogy valóban csillagközi utazásra tervezték az amúgy nagy és primitív szerkezetet. Bár nagyon-nagyon régi volt és meg is látszott rajta az idő múlása, mégsem tűnt olyan kopottnak, mint amit egy XX. századi gyártmányú masinától várni lehetett volna.

Többek között arra sem lehetett egyértelmű magyarázatot adni, hogy mi óvhatta meg az elmúlt évezredekben. Hiszen ahhoz képest, amilyen idős volt már, amilyen hosszú és kalandos utat megtehetett, amiken keresztül mehetett az űrben, túlságosan is jó és megkímélt állapotban volt. Az öreg tudósok nem értették, hogyan élhette túl egyáltalán azt az időszakot, amit sok-sok generáción át az űr jéghideg és végtelen sötétjében töltött, kitéve a sugárzások romboló hatásának és a kisebb-nagyobb aszteroidák megsemmisítő záporának. Roppant különösnek találták azt is, hogy a szonda visszatért a kiindulási helyére, egyenesen arrafelé száguldott, ahonnan valaha fellőtték. Holott ez valószínűleg nem szerepelhetett a programjában. Nem is lett volna képes ilyen manőverre. Módosulhatott ugyan az előre eltervezett pályája, hiszen más égitestek gravitációs behatásai vagy esetleges ütközések eltéríthették, de nincs az a véletlen, ami egyenesen visszairányíthatta volna a valamikori ember otthonába, ahonnan származott. Ráadásul oly sok idő után még mindig működőképesnek tűnt!

Törzsén egy felirat volt olvasható, ami még ősrégi emberi nyelven íródott: PIONEER-10

Nem sokkal alatta, egy félreeső helyen egy kis táblácskát találtak, melyen alul a régi Naprendszer modellje volt látható, megjelölve az anyabolygót, az űrszonda kiindulási helyét, útjának kezdeti irányát. Fölötte, bal oldalon a Naphoz legközelebbi 14 kvazár térbeli helyzete, jobbra a PIONEER-szonda vázlatos ábrája, előtte a földi emberek: egy férfi, aki jobb kezével üdvözlésképpen int, mellette egy nő méretarányos rajza, legfelül pedig a 21 cm-es hidrogénsugárzás szimbolikus ábrája.

Ezek voltak az emberiség üzenetei a Naprendszeren kívül esetleg élő civilizációk

részére. Ez egy kozmikus palack-posta volt a régmúltból, az első olyan ember-alkotta mesterséges szerkezet, amely a legmesszebbre eljuthatott, és bejárhatta a világűr mélységeit.

– Hiszen ez csodálatos! Az Ember valóban nagy álmodozó volt. Kapcsolatot akart létesíteni idegen fajokkal. Nem akart rombolni, sem leigázni. Csupán a világűrt szerette volna meghódítani. Békés szándék vezérelte. Más civilizációk tudára akarta hozni, hogy létezik – ujjongtak többen a felfedezés láttán.

– Vajon valóra vált-e az Ember e rég elfeledett álma? – kérdezte valaki.

– Talán igen. Kijelenthetjük, hogy immár bizonyos számunkra: az emberiség léte az univerzumban korántsem volt hiábavaló.

– Ne felejtjük el, kutatótársaim, milyen körülmények között találtunk rá erre a kis úrvándorra. Érdemes lenne további tüzesebb vizsgálatoknak alávetni. Hiszem, hogy nem véletlenül tért vissza.

● Alaposabb vizsgálatok után kiderült, hogy a szerkezet nem csak az ember csillagközi üzenetét hordozza magában. A kozmikus palack-posta célba talált. Egyszer valamikor, valahol megérkezett rendeltetési helyére, és küldetését teljesítve átadta az emberiség üdvözlését. Magasan fejlett idegen kultúra képviselői leltek rá a mélyűrben bolyongva, értelmezték az üzenetet, és a maguk módján válaszoltak rá. Feltehetően ők is örömmel vették tudomásul, hogy rajtuk kívül is létezik értelmes civilizáció. Bár igen kezdetleges, de mégis értelmes, amely ugyan nem képes még csillagközi utazásokra, de kommunikációra már annál inkább.

Úgy döntöttek, küldenek egy jelet válaszképpen a szerkezet segítségével az ébredő lényeknek, hogy közölgék velük, jó úton járnak. Megmutatták nekik, merre induljanak tovább. Ez amolyan apa-fia kapcsolat volt. Sőt, inkább nagyapa-unoka viszony.

Jól tudták, hogy a válasz már nem azokhoz érkezik meg, akik valaha az üzenetet küldték. Ha egyáltalán lesz még akkor valaki, aki megkapja. Tisztában voltak azzal is, hogy annak az időnek el kell telni, amíg a válasz visszaérkezik, hiszen csak egy felnőtt, érett társadalom képes túlélni azt az időszakot anélkül, hogy az önpusztítás lejtőjére lépne. Csak egy ilyen fejlett kultúra lehet méltó arra, hogy a kozmosz kitarja előtte kapuit, amely megszámlálhatatlan csodát és gyönyörűséget rejt.

A Nagy Tanács előtt nyilvánvalóvá vált, hogy azok az idegenek, akikkel most, ha közvetve is, de kapcsolatba kerültek, nem csak az embernél, de még saját társadalmuknál is sokkalta fejlettebbek. Nagyságrendekkel előttük járnak.

Még egy gondolat megfogant az ifjú kutatók fejében: talán ezek a rejtélyes idegenek nem is olyan idegenek. Lehetséges lenne, hogy ők is egy töről fakadnak, mint ahogy a hajdan élt emberiséggel is rokonságban álltak?

A kozmikus testvériség hierarchiája már kibontakozóban volt.

De kik lehettek azok, akik a kezdet kezdetén elhintették az élet csíráját?

Az Ember megtette az első lépést. Az általa gyártott kis palack-postával elküldte üzenetét, ami aztán odakint találkozott valakikkel. Keresett és talált. A válasz, ha hosszú-hosszú idő múlva is, de végre megérkezett és irányt mutatott. A végtelen univerzum kapui megnyíltak.

Minden bizonnyal a *Gyermek* volt a jövő első előfutára, az evolúciós fejlődés képviselője. De hosszú volt még az út előttük. Végre rátérhettek a feltárt ösvényre. Megkezdődhetett a következő lépés: Elindultak hát!